

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 132/2016
01.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном поступку против окривљеног Ш.К., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези става члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ш.К., адвоката Н.К., поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1222/15 од 03.11.2015. године, у седници већа одржаној дана 01.03.2016. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ш.К., поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1222/15 од 03.11.2015. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1222/15 од 03.11.2015. године усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Бечеју па је преиначена пресуда Основног суда у Бечеју К бр.4095/10 од 29.05.2015. године у погледу одлуке о кривичној санкцији тако што је Апелациони суд у Новом Саду за учињено кривично дело из члана 297. став 4. у вези става члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, окривљеног Ш.К., применом члана 4, 42, 45, 54, 56. и 57. КЗ ублажавањем осудио на казну затвора у трајању од 6 месеци, те му је на основу члана 297. став 5. у вези члана 86. КЗ изрекао меру безбедности забране управљања моторним возилом „Д“ категорије, у трајању од 8 месеци, рачунајући од дана правноснажности пресуде с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања мере, док је жалбу браниоца окривљеног као неосновану одбио и првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Против наведене правноснажне пресуде захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Ш.К., адвокат Н.К., због повреде закона из члана 16. став 3, 511. став 1, 447. став 2, и 3. став 1. ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијану пресуду укине и предмет врати другостепеном

суду на поновно одлучивање у потпуно измењеном већу и одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи или прекине.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. и 487. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ш.К. је недозвољен.

Одредбом члана 485. ЗКП прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране лица овлашћених за подношења захтева (члан 483. став 1. ЗКП), па је између осталих, у члану 485. став 1. тачка 1. ЗКП као разлог предвиђена повреда закона.

Чланом 485. став 4. истог Законика прописано је да окривљени може поднети захтев за заштиту законитости због таксативно набројаних повреда тог законика, учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

Право окривљеног за подношење захтева због повреде закона је по ставу Врховног касационог суда сходно наведеној законској одредби, ограничено на повреде које су таксативно наведене у ставу 4. члана 485. ЗКП. Према томе, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости због повреда тог законика: члан 74, члан 438. став 1. тачка 1.) и 4.) и тачка 7.) до 10.) и став 2. тачка 1.), члан 439. тачка 1.) до 3.) и члан 441. ст. 3. и 4. учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

При томе обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ш.К. који је поднет у складу са одредбом члана 483. став 3. ЗКП, као основ подношења захтева наведене су повреде закона и то из члана 16. став 3, 511. став 1, 447. став 2, и 3. став 1. ЗКП и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП у другостепеном поступку.

У конкретном случају бранилац окривљеног Ш.К. навођењем као разлога за подношење захтева битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, само формално означава повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено, али не конкретизује, нити уопште образлаже у чему се наведена повреда састоји, већ полемиче са чињеничним утврђењима суда због чега је Врховни касациони суд у том делу захтев оценио као недозвољен.

Остале повреде наведене у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ш.К. по ставу Врховног касационог суда не представљају законски

разлоге у оквиру повреда набројаних у члану 485. став 4. ЗКП због којих би окривљени, као овлашћено лице, могао поднети захтев за заштиту законитости, а како осим овог разлога у захтеву није наведен ниједан други разлог који би могао бити предмет побијања законитости одлуке у опсегу који ЗКП у члану 485. став 4. таксативно набраја, захтев је оцењен као недозвољен.

Поступајући на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП, Врховни касациони суд је одбацио као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ш.К.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**